

Người Chồng Mất Tích

Ba người đàn bà ngồi yên trong vị thế của mình và không nói một lời nào, họ quan sát lẫn nhau. Căn phòng thật im lặng tưởng chừng như có thể nghe tiếng thở của chính họ và của những người khác. Bầu không khí ngột và đè nén với những cái nhìn nghi hoặc, những dấu hỏi được đặt ra, những thắc mắc nặng nề phủ đầy phòng khách của ngôi biệt thự tráng lệ tọa lạc trong khu River Oaks sang trọng của thành phố Houston. Mỗi người đàn bà đến từ một nơi khác nhau đã được đưa thẳng từ phi trường Intercontinental về biệt thự này, trên những chiếc xe limousine màu đen dài ngoằng, có lẽ đi thuê từ một công ty chuyên cho thuê những loại xe này để đón những quý khách loại VIP từ phi trường. Những người tài xế da màu hoàn toàn không biết gì về ai đã thuê xe và cho có bị gặng hỏi cũng chỉ biết trả lời là có nhiệm vụ đưa họ đến ngôi nhà này tại River Oaks và ngoài ra không biết gì khác.

Tường Liên là người đến đầu tiên và cũng từ nơi xa nhất. Nàng bay thẳng từ Paris sang thành phố Houston này, một nơi trước giờ nàng chưa hề đặt chân đến và cũng chẳng cần biết đến nếu nàng không nhận được bức điện tín ngắn ngủi ngày hôm trước. Bức điện tín chỉ vắn vắn mấy chữ: "Muốn gặp em ngay", theo sau là ngày giờ và số chuyến máy bay từ Paris sang Houston. Và ký tên Đích, tên của người chồng nàng đã khai báo với nhà chức trách là mất tích từ hàng 14 năm trước.

Tường Liên nhìn hai người đàn bà ngồi lọt thỏm trong những chiếc ghế bành vĩ đại và chắc hẳn cực kỳ mắc tiền đặt trong mỗi góc phòng. Trước mặt mỗi người là một ly nước trà đặt trên một chiếc kỷ khám xà cừ. Nàng quan sát từng người. Họ đều trẻ hơn nàng và mặc dù hãnh diện với sắc đẹp của mình, Tường Liên phải công nhận người nào cũng đẹp, mỗi người mỗi kiểu, với vẻ giống chung của họ cũng như nàng, là vẻ lịch lãm của những người đàn bà Việt Nam giàu có, thành công và tự tin trong xã hội nước ngoài. Tường Liên không hiểu những người đàn bà này là ai? Không ai giới thiệu họ với nhau và

lần lượt từng người mới đến được một người đàn bà Mễ mặc y phục như người quản gia mời ngồi và yêu cầu chờ đợi. Tường Liên có hàng ngàn câu hỏi nhưng nhìn cặp mắt và vẻ mặt đần độn của người quản gia, nàng biết hỏi nhiều cũng vô ích vì không có câu trả lời và chỉ còn cách chờ đợi.

Đích và nàng lấy nhau năm 1976, vài tháng sau ngày rời bỏ Việt Nam sang tỵ nạn tại Pháp. Họ gặp nhau trong một bữa ăn ở nhà người bạn một ngày mùa đông đầu năm 76. Trong ngôi nhà xinh xắn ở ngoại ô thành phố Paris, Đích không rời mắt nhìn nàng và Tường Liên cũng bị người thanh niên với đôi lông mày rậm và cặp mắt dữ dội nhìn như soáy vào nàng thu hút ngay. Chàng tỏ tình với nàng trong đêm đó, trên đường lái xe đưa nàng trở lại Paris. Tường Liên làm lễ thành hôn với Đích hai tuần lễ sau mặc dù nàng vẫn không biết thêm được chút gì về người thanh niên đó. Tường Liên chỉ biết lỡ mớ là Đích đi lính, tháng tư 75 chạy được và tỵ nạn tại Pháp. Chỉ có thể và nàng không biết gì hơn. Gia đình của chàng, đời sống của chàng trước kia tại Việt Nam, Đích không bao giờ hở môi và dù cho nàng có gặng hỏi, Đích cũng lảng sang chuyện khác.

Họ làm giàu mau chóng sau khi lấy nhau. Chỉ hai tháng sau đó, Đích và Tường Liên đã mở một tiệm ăn trong một khu khá sang trọng của Paris và thành công ngay. Đích làm việc ngày đêm và chỉ hai năm sau, hai người đã mở thêm 3 tiệm ăn nữa ở các nơi khác. Chàng chăm chỉ làm ăn, không bạn bè và cũng không màng chuyện ăn chơi, hưởng lạc. Tường Liên đôi lúc nghĩ chàng chỉ thích tiền. Nàng thấy chàng đếm tiền thu được mỗi tối, cẩn thận xếp vào từng gói rồi cho vào trong cặp đi ra nhà băng, mặt mày nghiêm trọng và nàng thấy cười. Tường Liên cũng ham làm giàu nhưng nàng không muốn thái quá. Nàng muốn được tiêu pha, gặp người này người khác, cho mọi người biết sự thành công của vợ chồng nàng nhưng Đích hầu như không màng tới. Nàng nghĩ thú vui của chàng có lẽ là lúc nhận được giấy nhà băng gửi mỗi tháng, hí hoáy

cộng trừ và vui vẻ khi thấy số tiền trong trường mục tăng lên vùn vụt. Tường Liên đoán có lẽ Đích chỉ có một đam mê duy nhất là kiếm tiền, ngoài ra chàng không muốn gì khác.

Cả với nàng nữa, Tường Liên không hiểu Đích có thật sự yêu mình không, hay chàng chỉ muốn có một người vợ để cùng chàng làm ăn. Chàng cũng không tha thiết gì chuyện có con. Tường Liên muốn tạo dựng gia đình với hai ba đứa con, nàng muốn một đời yên phận, bình thường nhưng Đích hầu như muốn tránh có con với nàng. Tường Liên không hiểu nữa, nàng yêu chàng nhưng nàng bắt đầu cảm thấy ngột ngạt vì công việc và sự ham mê làm giàu của chàng.

Có lẽ Đích không bình thường, đôi lúc Tường Liên thầm nghĩ. Hoặc giả chính nàng không bình thường, nhưng chắc không phải. Người nào chả ham tiền nhưng có điều gì đó trong sự quyết tâm làm tiền của Đích làm nàng cảm thấy có điều không ổn. Linh tính báo cho nàng biết sẽ xảy ra một chuyện gì và linh tính nàng không nhầm.

Tối đó sau khi đóng cửa tiệm về, Đích vui vẻ hơn thường lệ. Tiền thu vào càng ngày càng tăng và chàng nói với nàng có thể sẽ mở thêm một tiệm nữa. Tường Liên lắc đầu không nói nhưng nàng biết tính chàng, và nàng không cảm thấy hào hứng gì khi nghĩ đến công việc lại một ngày một tăng. Đích nói một câu hơi lạ nhưng lúc đó nàng không để ý. Chàng không nói chúng ta nhưng nói nàng phải mở thêm tiệm. Tường Liên sau này nhớ lại mới thấy rằng câu chàng nói là câu nhả lại cho nàng.

Đích ăn nằm với nàng đêm đó sôi nổi và cuồng nhiệt như những ngày mới cưới làm nàng ngạc nhiên. Đã lâu lắm nàng mới thấy chàng như vậy. Có điều gì đó khác lạ nhưng nàng không thể đoán ra được. Và câu trả lời đến với nàng ngay nửa giờ sau đó. Đích theo thói quen với tay lên đầu giường tìm bao thuốc lá. Bao thuốc trống rỗng. Chàng nói với nàng đi ra đầu ngõ để mua thuốc hút. Đích bận quần áo ra khỏi cửa nói sẽ trở về mấy phút sau. Và chàng không bao giờ trở lại. Tường Liên vừa sợ hãi vừa tức giận. Nàng không hiểu tạo

sao. Đích biển mắt, ra khỏi đời nàng như chưa bao giờ gặp nàng. Không một lời giải thích, không một dấu hiệu gì báo trước. Như một kẻ qua đường. Chừng như 4 năm của cuộc sống vợ chồng chỉ như một đêm. Và tài sản hai người đã tạo dựng lên nữa. Đích lấy đúng một nửa số tiền trong trương mục của hai vợ chồng, để lại nàng một nửa. Nhưng chàng chỉ lấy ra tiền mặt. Các cửa tiệm đều đứng tên nàng, nhà cửa, mọi sự đều y nguyên. Chàng đã sửa soạn trước. Từ bao lâu nàng không rõ. Nhưng chàng đã rời nàng, với nửa số tiền mang đi, đột nhiên mất tích, không để lại dấu vết nào.

Đêm đó, đợi cả tiếng không thấy Đích về, nàng sợ tai nạn xảy ra cho chàng. Nàng gọi cảnh sát, gọi cấp cứu, gọi tất cả những người quen. Không ai biết chàng đi đâu. Cảnh sát cũng không tìm được tung tích chàng. Điều tra kéo dài cũng vô ích, sau cùng cảnh sát xếp hồ sơ và ghi tên chàng vào danh sách của những kẻ mất tích. Trên phương diện giấy tờ chàng được coi như một kẻ đã chết. Tưởng Liên biết chàng vẫn còn sống, ở đâu đó, đã rời bỏ nàng không một lời. Và nàng đành chấp nhận để lập lại cuộc đời mới. Nhưng nàng không hiểu tại sao? Trong suốt mười mấy năm qua! Và nghĩ rằng có lẽ nàng sẽ không bao giờ có câu trả lời.

Vì nhìn hai người đàn bà trong phòng khách và nàng thăm so sánh mình với họ. Một người trông lớn tuổi hơn nàng, chắc phải trên 40 một chút. Nhưng trang điểm và y phục lộ liễu đã làm tăng vẻ đẹp chín mùi của người đàn bà này, ít người có thể đoán tuổi và cho là đã đến hơn 40. Vì mỉm cười. Không ai có thể che giấu tuổi với nàng được. Nàng đã quá tưởng tận về cách làm đẹp. Mỗi lứa tuổi của đàn bà có một cách sửa soạn khác nhau. Một kiểu đánh phấn, một loại son môi, loại nước hoa nào đó và sau cùng là cách ăn mặc và loại hàng. Vì ghi nhận từng điểm một và nàng có thể biết người trước mặt mình bao nhiêu tuổi, hạng người nào, học vấn cỡ nào. Nàng thường kiêu hãnh về cách nhìn người của nàng và quả tình nàng ít khi nào sai.

Người đàn bà thứ nhì nhỏ hơn nàng. Nhưng có lẽ đẹp nhất trong 3 người ngồi trong căn phòng khách này. Nhỏ tuổi hơn cả nhưng không kém phần sắc sảo, tinh anh. Vì không hiểu lý do có mặt của hai người đàn bà khác lạ đến gần như cùng một lúc với nàng tại ngôi biệt thự này. Do những chiếc limousines dài ngoằng màu đen đưa quý khách đến từ phi trường lớn. Vì bay đến từ Los Angeles. Nàng đã từng sốt đến cực độ khi nhận được tấm điện tín cho nàng ngày giờ và số chuyến bay từ Los Angeles sang Houston. Và chỉ vờn mấy chữ: "Cần gặp em". Dưới ký tên Huấn.

Không có người đàn ông nào nàng đã yêu như Huấn và cũng căm thù như Huấn. Vì gặp Huấn trong một buổi ra mắt sách của một nhà văn tại một quán cà phê trên đường Bolsa. Năm đó là năm 1980. Một đêm bắt đầu vào thu với cái lạnh gây gây và dễ thương của quận Cam. Trong bóng tối mịt mù khói thuốc của quán cà phê và giữa những tiếng ồn ào, một người bạn đã giới thiệu nàng với Huấn. Và nàng đã bị lôi cuốn ngay. Huấn có một sức thu hút mạnh bạo, dữ tợn như mùi nồng của con ngựa đực trên cánh đồng cỏ hoang. Nàng không thể rời mắt khỏi chàng được. Và đêm đó nàng đã theo về với Huấn. Dễ dàng như thể nàng là một cô gái nhẹ dạ, sẵn sàng đi theo chàng trai đầu tiên đi qua nhà. Vì không hiểu nổi chính nàng. Nàng đẹp, khôn ngoan, tính toán và cao ngạo với đàn ông. Bao nhiêu người chạy theo cầu xin tình yêu với nàng và nàng không hề để ý đến. Điểm gì nơi Huấn đã khiến nàng ngã vào vòng tay chàng không điều kiện như vậy. Vì không bao giờ cắt nghĩa được điều đó.

Nàng và Huấn làm lễ thành hôn mau chóng sau đó. Trước khi nàng có dịp hỏi về chàng. Nàng gần như hoàn toàn không biết một chút gì về chàng, về quá khứ của chàng. Vì đã cười biết bao nhiêu người bạn lấy chồng để mấy tháng sau ngã ngựa người khi khám phá ra rằng người chồng vừa cưới đã có vợ và một bầy con còn kẹt lại ở Việt Nam. Nàng đã tự nhủ thăm không bao giờ để cảnh đó có thể xảy ra với nàng. Và nàng

đã làm đám cưới với Huấn không hề hỏi câu bắt buộc phải hỏi như nàng đã tự nhủ mình. Như thể nàng đã cố tình quên đi sự khôn ngoan, tính toán của nàng. Như thể tình yêu đến, nàng phải chụp lấy ngay kéo xống cương vượt mặt.

Vì nghĩ rằng nàng chọn chồng không nhầm. Vì Huấn là một người tài giỏi. Chàng giàu có và làm ăn lớn. Vì không bao giờ hỏi chồng trước khi lấy nàng, chàng đã tạo dựng sản nghiệp như thế nào, và chắc hẳn Huấn cũng sẽ không bao giờ nói cho nàng biết. Huấn buôn bán đất đai nhà cửa. Với kinh tế của California khoảng thời gian đó, giá nhà, giá đất tăng vùn vụt như không bao giờ biết ngừng nghỉ, Huấn đã làm giàu lớn với tài khéo léo tìm đúng chỗ, đúng địa điểm của chàng. Chàng đầu tư vào những vùng đất hoang vu, hẻo lánh để rồi khi các công ty xây nhà phát triển tới vùng đó, chàng bán lại với giá gấp cả chục lần. Những khu apartments chàng mua để sang sửa lại chỉ một hai năm sau đã bán lại với giá gấp đôi gấp ba. Vì phụ chồng một cách đặc lực và cũng hằng say như chàng trong việc làm giàu. Hai vợ chồng nàng đã trở thành một trong những người giàu có nhất trong số những người ty nạn tại quận Cam. Có lẽ trong tất những người Việt ty nạn tại Hoa Kỳ nữa. Vì hãnh diện với sự thành công của vợ chồng nàng và nàng thấy đời nàng có lẽ đã gần đầy đủ.

Vì chỉ thấy "gần" thôi vì một điều nàng mong muốn nhưng không được. Nàng không có con. Không phải là nàng không thể có con được. Nàng đã đi khám bác sĩ để chắc chắn điều đó. Huấn là người cường tráng, nàng cũng không bao giờ nghĩ rằng chàng là người không thể có con. Nàng biết hai người không có con vì Huấn muốn vậy. Chàng giữ đủ cách để ngừa thai. Thời gian đầu mới lấy, chàng bắt nàng uống thuốc ngừa. Đến khi biết nàng đã tự ý bỏ không dùng thuốc, chàng không nói gì nhưng đã cẩn thận hết sức để nàng không thể có bầu được. Vì chỉ còn cách cầu mong để một ngày Huấn thay đổi. Huấn không bao giờ giải thích tại sao. Vì nghĩ rằng có lẽ suốt đời nàng cũng không bao giờ có

thể hiểu được. Ngoài ước muốn có con mà chưa đạt được, Vi cảm thấy đời nàng hạnh phúc. Huấn chiều nàng và kính trọng nàng. Sản nghiệp bây giờ đã lên đến mức vĩ đại của hai vợ chồng nàng cũng do công nàng một phần lớn. Huấn chăm chỉ nghĩ cách làm giàu thêm và không hề nghĩ đến chuyện chơi bời, hưởng thụ. Nàng có thể tin tưởng rằng Huấn chưa bao giờ phản bội nàng.

Và sau 6 năm chung sống, một ngày Huấn đột nhiên biến mất. Không một dấu hiệu báo trước, không một nguyên cớ gì. Hai vợ chồng nàng hòa thuận, yêu thương nhau như một đôi nhân tình. Không một chuyện cãi cọ nào. Không bóng dáng của một người đàn bà nào khác. Càng không phải chuyện tiền bạc. Vì không thể hiểu và không thể ngờ là Huấn rời bỏ nàng. Như một kẻ mất tích. Buổi sáng hôm đó, sau khi ân ái với nàng, Huấn vẫn thường đùa là ăn điếm tâm, chàng nói với nàng đi ra đầu đường để mua bao thuốc lá Dunhill chàng vẫn quen hút. Huấn vẫn thường hút thuốc mỗi khi yêu nhau xong như vậy và chàng phải ra đúng chỗ người bán thuốc quen để mua. Chàng mở cửa ra đi và đó là lần cuối Vi thấy chồng nàng.

Huấn để lại cho nàng tất cả mọi sự, chỉ mang đi đúng nửa số tiền hai người có trong trương mục và chiếc xe BMW. Nhà cửa, xe cộ, bất động sản khác, tất cả đều để lại cho nàng. Chàng không để lại một dấu tích gì mặc dù Vi đã thuê những văn phòng thám tử nổi tiếng nhất để truy dò tung tích Huấn. Chưa kể đến sự điều tra của cảnh sát. Huấn mất tích thật sự. Tuy sự mất tích của chàng đã được chính chàng sửa soạn trước. Vì và mọi người cũng chỉ biết có thế. Và không bao giờ hiểu được nguyên do.

Cho đến ngày hôm nay, 7 năm sau, ngồi trong ngôi nhà tráng lệ này trong khu River Oaks của thành phố Houston Vi biết rằng nàng sau cùng sẽ hiểu được điều đã ám ảnh nàng từ bấy lâu nay. Sự mất tích của Huấn, chồng nàng.

Jennifer nhìn hai người đàn bà Việt Nam ngồi trước mặt nàng và nàng ngạc nhiên vì vẻ đẹp của họ. Mặc dù là vợ Đức, một người Việt

Nam, nàng hầu như không gặp một người Việt nào khác. Đức không giao thiệp với người nào cùng chủng tộc với chàng, tuy Jennifer biết có một số khá đông người Việt sống tại New York. Đức và nàng sống ở Long Island và vào làm việc mỗi ngày tại New York. Đúng hơn, ở Wall Street. Jennifer làm việc cho Salomon Brothers, một trong những công ty đầu tư lớn nhất của trung tâm tài chính của nước Mỹ. Nàng làm trong phòng mua bán trái phiếu, bond trading, mua bán cho thân chủ hoặc cho chính trường mục của hãng Salomon những dịch vụ mau bán hàng trăm triệu đô la. Và Đức, chồng nàng là giám đốc của phòng mua bán trái phiếu cho Salomon, một chức vụ quan trọng của công ty đầu tư này. Quan trọng vì Đức có thể làm lợi cho công ty lời cả trăm triệu đô la hoặc ngược lại cũng có thể lỗ lên đến mức đó.

Năm 1989, sau khi làm việc tại Salomon có 3 năm, Đức đã được cất nhắc lên làm giám đốc phòng mua bán trái phiếu, một điều chưa từng xảy ra tại Wall Street. Năm đó, Đức đã kiếm lời cho hãng một số tiền lớn nhất trong lịch sử của công ty. Tiền thưởng cuối năm cho Đức lên đến 1 triệu hai trăm ngàn đô-la, một con số kỷ lục. Và Jennifer đã không ngần ngại kết hôn với Đức trong mùa lễ giáng sinh năm đó. Jennifer đẹp, quyến rũ nhưng cũng đầy tham vọng. Như những người trẻ tuổi làm việc tại Wall Street, sự thành công về tài chính là tất cả mọi sự. Là ma lực hấp dẫn, là ý nghĩa của cuộc sống và cũng là khởi đầu cho tình yêu, định nghĩa bởi Wall Street. Vì thế Jennifer đã bị Đức hấp dẫn ngay. Người đàn ông ngoại quốc, đến từ xứ xa lạ bên kia bờ Thái Bình Dương nhưng có một tài năng kỳ lạ. Tài năng biết đúng lúc nào nên mua, lúc nào nên bán. Đối với Wall Street, tài năng hiếm có này được hoán chuyển ra tiền ngay, một cách dễ dàng. Và không phải là ít. Một triệu, chục triệu, trăm triệu là điều bình thường. Tình yêu đến với Jennifer từ sự thần phục tài năng của chàng và nàng đã dâng hiến cho Đức ngay để giữ lấy chàng. Và sau cùng để làm vợ chàng.

Đức sau khi lấy nàng đã mua hẳn

một ngôi biệt thự lớn, một loại mansion, ở Long Island để chung sống với nàng. Chàng càng ngày càng thành công lớn tại hãng Salomon. Những công ty đầu tư khác bắt đầu tìm cách chiêu dụ Đức để về làm việc với họ, đưa ra những chức vụ và quyền lợi thật hấp dẫn để Đức siêu lòng. Để giữ Đức ở lại, công ty của chàng phải chia tiền lời cho chàng càng nhiều hơn nữa. Jennifer nghĩ rằng chàng phải mặc cả để công ty trả cho chàng ít nhất từ hai mươi đến ba mươi triệu đô la một năm. Và nàng ngạc nhiên khi Salomon Brothers ứng thuật ngay!

Jennifer hài lòng với cuộc sống của nàng và Đức. Đức trở thành một người có uy tín và ảnh hưởng nhất tại Wall Street, tiền bạc hai vợ chồng nàng kiếm được như nước vì ngoài số lương và tiền thưởng mỗi năm cho hai vợ chồng nàng tại Salomon Brothers, Đức còn dùng tiền để dành của hai người chơi stock. Với tài đầu tư của Đức, tài sản của chàng và nàng mỗi năm tăng lên từ 50% đến 80% một năm. Jennifer không còn ước mong gì hơn. Và nàng cầu mong để mọi sự cứ như thế mà trôi chảy.

Không phải chỉ một mình Jennifer mà tất cả cộng đồng đầu tư tại Wall Street, những người bạn làm brokers, những ông giám đốc, phó giám đốc v.v.. của các công ty đầu tư, không ai hiểu được tại sao Đức đột nhiên mất tích. Một ngôi sao sáng chói lợi như Đức, tiền bạc kiếm vào nhiều như những huyền thoại về đầu tư của Wall Street, bỗng nhiên bỏ tất cả để ra đi. Không một dấu vết, không một tăm hơi. Như thể tiền bạc không còn ý nghĩa gì nữa. Điều trái với luật lệ tự nhiên của thành phố này.

Jennifer như điên cuồng. Người chồng của nàng đột nhiên mất tích, người chồng đã đem lại cho nàng tất cả, danh vọng, tiền, uy thế trong xã hội thượng đỉnh này tại New York. Đức bỏ ra đi sau một đêm ân ái với nàng. Lấy cớ đi ra ngoài mua thuốc lá và biến mất, không còn ai có thể tìm được tung tích. Nhưng nàng cũng được an ủi. Đức lấy ra nửa số tiền chung của hai vợ chồng và để lại cho nàng nửa số còn lại. Và nửa phần tài sản là một con số khổng lồ.

Jennifer nghĩ rằng suốt đời nàng

sẽ không bao giờ hiểu được lý do Đức rời bỏ nàng và mất tích khó hiểu như vậy. Cho đến lúc nàng nhận được điện tín của Đức với vé máy bay từ La Guardia tới phi trường Intercontinental ở Houston. Và nàng ngồi đây, với hai người đàn bà lạ mặt khác. Để sau cùng biết được tin tức của Đức, chồng nàng.

Cà ba người đàn bà cùng đứng dậy khi người quản gia Mễ ra dấu cho họ. Bà ta đưa Tường Liên, Vi và Jennifer vào cùng một lượt qua một hành lang dài đến một căn phòng rộng như một sảnh đường. Căn phòng đóng kín cửa, chỉ có một ngọn đèn nhỏ đặt ở góc phòng, mờ ảo. Ánh sáng lung linh như ẩn như hiện. Ba người đàn bà bước vào trong phòng và họ cùng đứng sững, thành thốt. Tường Liên đưa tay lên bịt miệng để giữ tiếng kêu. Vi vịn cả hai tay vào chiếc cột đồng gần cạnh để khỏi ngã. Jennifer mắt nhìn trừng trừng, kinh hoàng. Giữa phòng là một chiếc quan tài lớn, chạm trổ cực kỳ tinh xảo. Hoa chất đầy chung quanh quan tài. Dưới chân quan tài là một bức hình lớn với khuôn mặt của một người đàn ông linh hoạt và cặp mắt dữ dội.

Tường Liên cất tiếng kêu: “Anh Đích”. Vi và Jennifer nhìn nhau. Miệng hai người cùng mở để gọi tên chồng của mình: “Huấn”, “Đức”.

Cả ba người đàn bà bây giờ cùng nhìn nhau. Sự kinh hoàng nhường chỗ cho ngạc nhiên, sững sốt. Họ định bắt đầu mở miệng để hỏi thì người quản gia đã ra dấu cho mỗi người lại một phía của góc phòng. Mỗi góc có một màn ảnh TV rất lớn trên tường. Một chiếc ghế bành rộng đặt ở dưới chân màn ảnh. Người quản gia đưa cho mỗi người ống nghe gắn trên đầu hình bán nguyệt và ra dấu cho Tường Liên, Vi và Jennifer về mỗi phía của góc phòng có tên sẵn của mỗi người.

Hình ảnh của người đàn ông chợt xuất hiện trên khung ảnh. Ba người đàn bà đeo ống nghe vào tai và mỗi người nghe tiếng của chồng mình nói trong cuộn băng video:

“Em tha lỗi cho anh. Khi em nghe tiếng anh nói trong cuộn video này, anh đã không còn trên thế gian này

nữa. Anh không dám gặp mặt em trước khi anh chết vì anh đã có lỗi với em quá nhiều. Anh không dám xin sự tha thứ cho anh vì anh biết anh không đáng được em tha thứ. Anh đã sửa soạn để gặp em trong khung cảnh này sau khi anh được biết bị ung thư gan và không còn bao lâu để sống. Nhưng anh không có can đảm nhìn em khi anh còn sống. Và chỉ có cái chết như Thượng Đế đã trừng phạt anh mới rửa được tội của anh và để cho anh được gặp lại em, một ngày sau khi anh qua đời.

Anh không biết bắt đầu ra sao để giải thích hành vi của anh. Anh chỉ hy vọng em hiểu cho anh phần nào thôi. Vì chính anh cũng không hiểu nổi anh. Khi từ Việt Nam sang đây, anh đã trải qua không biết bao lần gần gũi cái chết trong đường tơ kẻ tóc. Cuộc chiến đã lấy đi rất nhiều người bạn thân của anh, những người đã cùng anh sống chết có nhau. Mỗi cái chết của mỗi người bạn đó anh coi là cái chết của chính anh. Những lần thoát chết đó và chứng kiến cái chết của bạn, anh đã có một ý tưởng kỳ lạ. Là nếu anh không chết và thoát thân được sang đến mảnh đất tự do này, anh sẽ sống nhiều hơn một cuộc đời. Cho ba người bạn thân nhất đã chết của anh, Đích, Huấn và Đức. Anh sẽ sống nhiều cuộc đời, mỗi người bạn một cuộc đời, đầy đủ, như bạn anh đã muốn sống như vậy.

Anh gặp em, Tường Liên và anh biết rằng nếu Đích còn sống, Đích sẽ yêu một người như em. Nên anh đã là Đích, để yêu em và có một cuộc đời với em, như Đích sẽ có một cuộc đời như vậy. Và Huấn, bạn anh nếu gặp Vi, Huấn sẽ yêu em với tất cả say đắm và cuồng nhiệt của Huấn. Cuộc đời của Huấn anh đã sống, với em, Vi, và anh đã là Huấn để yêu em với tất cả tình yêu của Huấn, cũng như là của anh. Jennifer, anh là Đức, chồng của em, người em yêu nhưng cũng là Đức, người bạn đã chết của anh, người bạn lãng mạn yêu một bóng hình trên màn ảnh của Audrey Hepburn. Jennifer, em có đáng đáp nào đó như thế và anh biết rằng Đức nếu còn sống, Đức sẽ yêu em như anh đã yêu em trong mấy năm qua.

Anh không biết nữa, anh đã sống

những cuộc đời cho ba người bạn thân nhất đời của anh, những người bạn trẻ tuổi đã chết trước khi có một đời sống. Nhưng anh lúc nào cũng yêu em, dù anh là Đích, là Huấn, hay là Đức. Sự mất tích của anh đã làm em đau khổ. Anh biết điều đó và anh suốt đời ân hận vì chuyện đó. Nhưng một điều gì đó đã bắt anh không thể làm khác được. Những sự xui khiến đã đến từ một chỗ vô hình nào đó. Anh biết điều anh làm không nên không phải và anh vẫn cảm thấy bất buộc phải làm.

Có lẽ Thượng Đế đã trừng phạt anh. Người ta không thể vì những lời thề với những người bạn đã chết để làm đau khổ cho người khác. Nhất là đối với em Tường Liên. Vì cũng như Jennifer. Khi em nghe tiếng anh trên màn ảnh này là lúc anh đã gặp lại các người bạn của anh. Và anh xin em tha lỗi cho họ. Tường Liên, em tha lỗi cho Đích. Vi, em tha lỗi cho Huấn. Jennifer, em tha lỗi cho Đức. Vĩnh biệt em.

Người đàn ông nằm dài trên bãi cát của hòn đảo Aruba. Bên cạnh là một người đàn bà đẹp tuyệt vời của xứ Venezuela kề cận, nơi sinh trưởng của những người đàn bà Nam Mỹ đẹp nhất thế giới. Người đàn ông nhìn vùng biển trong xanh như màu ngọc turquoise và nghĩ đến chiếc quan tài trong ngôi biệt thự River Oaks của thành phố Houston, chiếc quan tài trống rỗng giờ đây đang được ba người vợ của chàng cho hạ huyệt. Người chồng mất tích bây giờ đã được tìm thấy, đã được vùi chôn trong lòng đất lạnh, cùng với bí ẩn và lời thề của những người bạn trong toán biệt kích Lôi Hồ năm xưa. Người người đàn bà góa phụ đã có thể an lòng trở về Paris, Los Angeles hay New York để tìm một đời sống mới, không ràng buộc bởi những ám ảnh về người chồng mất tích đã yêu họ, đã rời bỏ họ và giờ đây đã vĩnh viễn cõi bỏ cho họ mỗi giây ràng buộc cuối cùng.

Người đàn ông nhìn người vợ mới cưới của xứ Venezuela và mỉm cười. Đàn bà xứ này đẹp nhất thế giới. Chàng đã nói với Đích, Huấn và Đức như thế trong một đêm hành quân tại mật khu địch 20 năm về trước, nửa

tiếng đồng hồ trước khi lần đạn AK47
cắt ngã ba người bạn thân nhất của
chàng. Chàng nhớ đến cuộc đời ba
người bạn của chàng đã sống trong
18 năm qua. Giờ đây có lẽ đến lúc
mình sống cho chính mình. Chàng
thăm nghĩ và quay sang hôn trên làn
môi nóng bỏng của người vợ mới
cưới đêm qua tại Caracas, thủ đô
của xứ Venezuela, nơi có những
người đàn bà Nam Mỹ đẹp tuyệt vời
và đa tình nhất trên thế giới.

Nguyễn Đình Phùng